

[Arbejdsministeren]

for ikke noget i forslaget, der for langt de fleste maskiners vedkommende svækker de danske regler. Det eneste nye, der er for langt de fleste danske maskiner, er en mærkning, som er en ansvarspådragende mærkning, som vel er til fordel for brugerne af maskinerne.

For så vidt angår de maskiner, hvor vi i Danmark i dag har forhåndsgodkendelsesordninger, vil jeg gerne sige, at det er nogle af de områder, vi vil følge meget nøje. Jeg forventer, at vi i forbindelse med behandlingen af direktivforslaget får en acceptabel løsning i det kommende arbejde i Rådets arbejdsgruppe, specielt fordi Danmark jo ikke er det eneste land, der har disse forhåndsgodkendelsesordninger. Det er der ganske mange andre lande der også har for de maskiner, der er farlige, og de andre lande er ligesom vi interesseret i, at vi kan fastholde de regler, vi har - og måske oven i købet styrke dem - og måske oven i købet sikre, at de lande, der ikke måtte have dem, får dem i fremtiden. Så også på det punkt mener jeg at vi er på den rette vej.

Jeg vil i øvrigt gerne bemærke, at Arbejdstilsynet stadig vil kunne udstede påbud, også selv om maskinen er EF-mærket. Hvis maskinen er EF-mærket uden at opfylde direktivet, vil fabrikanten kunne retsforfølges i sit hjemland, og også selv om maskinen opfylder direktivets sikkerhedskrav, kan vi indføre strengere nationale krav i overensstemmelse med artikel 100 A, stk. 4, hvis vi ikke ønsker at afvente en ændring af direktivet.

Det bringer mig frem til et af de væsentligste spørgsmål, som hr. Ivar Nørgaard var inde på i sit indlæg. Hr. Ivar Nørgaard spurgte - sådan opfattede jeg spørgsmålet i hvert fald: Har vi fra dansk side mulighed for at gribe ind, hvis en standard fastsat af eksperterne ikke er god nok efter dansk mening? Og dér er svaret klart ja.

Når Ministerrådet har forhandlet forslaget til ende og dermed har fastlagt sikkerheds- og sundhedskravene til de maskiner, der er omfattet af det fremtidige direktiv, skal Kommissionen jo have udarbejdet de respektive standarder, og de skal udformes i ekspertorganerne. De skal udformes sådan, at maskinerne opfylder de sikkerheds- og sundhedskrav, som er blevet fastlagt i direktivet, og hvis det viser sig, at en maskine, selv om den opfylder standarden, udgør en risiko f.eks. for den, der arbejder med maskinen, kan vi fra dansk side gribe ind

øjeblikkeligt i overensstemmelse med den beskyttelsesklausul, som direktivet vil komme til at indeholde.

Kommissionen har i overensstemmelse med praksis stillet forslag om en sådan beskyttelsesklausul i direktivudkastet, nemlig artikel 7, hvor der er taget højde også for den nævnte situation. Det kræver ikke forudgående godkendelse hverken fra Kommissionen eller fra Rådet, såfremt en medlemsstat vil gribe ind. Men indgrebet skal selvsagt underkastes en drøftelse, hvilket er helt i overensstemmelse med normal praksis for beskyttelsesklausuler.

Jeg forstod hr. Ivar Nørgaards indlæg sådan, at hr. Ivar Nørgaard mente, at brugen af CEN og CENELEC til udfærdigelsen af standarder kunne betyde, at artikel 100 A, stk. 4, sættes ud af kraft, men det er ikke tilfældet. Den nye metode betyder ikke på nogen måde, at artikel 100 A, stk. 4, sættes ud af kraft. Man kan f.eks. tænke sig den situation, at en standard, som er udarbejdet af de to standardiseringsorganer, viser sig teknisk set at være korrekt, og at den mangel, som udgør en risiko for den eller de personer, som arbejder med maskinen, ikke skyldes standarden, men at der er sikkerheds- og sundhedskrav, som blev fastlagt i direktivet, som viser sig at være utilstrækkelige. I den situation vil det være naturligt at ændre direktivets indhold. Men ønsker et land ikke at afvente en ændring af direktivet, kan det pågældende land indføre strengere nationale krav øjeblikkeligt i overensstemmelse med artikel 100 A, stk. 4.

Derfor vil jeg godt rejse spørgsmålet om det hensigtsmæssige i det forslag, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, nemlig spørgsmålet om at man skulle begynde at tage artikel 100 A, stk. 4, ind i direktivet. Jamen så bliver det jo forhandlingsstof igen. Nu har vi artikel 100 A, stk. 4. Den gælder. Vi kan bruge den. Derfor er der vel ingen grund til at risikere via forhandlinger om formuleringer i et direktivforslag, at man i virkeligheden når frem til nogle tekster, som bliver ikke nær så hensigtsmæssige og ikke nær så stærke som dem, vi allerede har i artikel 100 A, stk. 4.

Men jeg er da godt klar over, at den afgørende forudsætning i denne sammenhæng er, at det er mig, der har ret i min vurdering, og ikke hr. Ivar Nørgaard, der har ret i sin, så vi må jo se at få dokumenteret, at det er mig, der har ret.